

Шановні читачі та читачки, ця книга містить елементи, які потенційно можуть викликати негативні емоції. Тому на останній сторінці ви знайдете попередження про тригери.

Увага: там є спойлери для всієї історії!

Бажаємо вам максимального задоволення від прочитання.

Ваша Марина та команда Loewe Intense

1 КЛЕО

Життя — це полотно, зіткане з безлічі ниток.

Так часто повчала мене нонна*. Я й дотепер не певна, чи бабуся вчитала цю фразу в якомусь poradniku, чи все-таки почерпнула зі скарбниці власної життєвої мудрості. Мені подобається вірити в друге.

Якщо ж уявити мое життя як незавершений клаптик тканини, то зараз я опинилася саме на тому етапі, де моток непоказної безбарвної пряжі щойно скінчився і нова нитка тільки й чекає, щоб вплестися в сукно. Поки що я можу лише здогадуватися, якою тканина виявиться. Можливо, барвистою, переливчастою та обнадійливою, як-от шовк, а може, навпаки, блідою та непоказною, як вовна. Непомітно переплететься з рештою чи стане плямою, що вибиватиметься з-поміж інших ниток мого життя.

Хай там як, а перші нитки вже сплетено — вороття нема.

Я сиджу на самоті в купе, переводжу погляд до вікна й спостерігаю за краєвидом, що проноситься повз. Рівнина зелена місцевість, що здається трохи похмурою, всипана

* Нонна (іт. nonna) — бабуся. (Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інше.)

будинками та промисловими підприємствами. Споглядаючи цю картину, я схвильовано длубаю нігті. Упродовж останніх кількох годин, непомітно для себе, я зішкребла з них увесь рожевий лак. На той момент, коли усвідомила, що роблю, було вже запізно. Отож тепер просто продовжую колупати нігті, аби лиш чимось зайняти руки. Жалюгідні крихти колишнього манікюру тепер розсипом лежать на колінах.

Низько нависли й заволокли небо хмари — такі ж непроглядні, як і моє майбутнє. Що ж, погода цілком пасує до мого неспокійного настрою.

Різкий звук вириває мене з роздумів — шипить мікрофон, лунає оголошення провідниці:

— Пані та панове, щойно ми проїхали залізничну станцію Падуа і невдовзі прибудемо до пункту призначення, Венеція Санта-Лючія. Час прибуття...

Панорама за вікном розпливається перед моїми очима, коли я усвідомлюю, що ось-ось опинюся на місці. Насправді опинюся. Пульс починає прискорюватися, аж поки кожен удар серця не змушує груди дрижати. Це відчуття підозріло скидається на паніку, що невпинно наростає щосекунди. Тож перш ніж утнути якусь дурницю — до прикладу, розридатися, як маленька дитина, — я починаю складати речі.

Тремтливими руками беру скетчбук, ручки й пляшку для води, які поклала на вільному сидінні поруч. Спаковую їх у сумку із зайвою ретельністю, опісля помахом однієї руки згрібаю крихти лаку з колін і викидаю їх у смітник (не хотілося б залишити по собі враження «нічного жахіття майстрів манікюру»). Урешті-решт беру мобільник, що під час моєї прибиральної операції в дивний спосіб примудрився прослизнути в щілину між сидіннями, і розблоковую його.

Кілька сповіщень в інстаграмі, третє смс поспіль від мобільного оператора з вітаннями в Італії, жодної звістки від батьків... Воно й не дивно. Від самого початку вони були не в захваті від цього задуму. Що й казати, підтримки батьків завжди було годі дочекатися. Кілька хвилин я замислено витріщаюся на сімейний чат. Той переважно складається з моїх повідомлень і винятково лаконічних відповідей батьків. Авжеж, вони надто зайняті. Тоді до чого була така бурхлива реакція щодо мого рішення податися на кілька місяців за кордон? Відтоді як на одній з наших рідкісних спільних вечер я повідомила, що стажуватимуся у Венеції, у них аж очі загорілися. Утім, зовсім не від щастя. Здавалося, мати була за крок від того, щоб справді почати дихати полум'ям, а батько навіть зняв краватку. До цього він знімав її лиш раз у житті, коли було викрито фінансові махінації його старшого консультанта. В інших випадках краватка висить у тата на шиї, аж поки він не лягає спати.

Зітхаючи, я ще нижче сповзаю на старому продавленому сидінні. Мої батьки керують власною консалтинговою компанією в Мюнхені, і їм так і не вдалося зрозуміти, чому я вирішила вивчати саме дизайн одягу. Єдине, що цікавить їх у моді, це пошите на замовлення офісне вбрання і відповідь на запитання, чи вдало пасуватиме темно-синій костюм для зустрічі з тим чи тим поважним клієнтом. Відверто кажучи, їхній гардероб настільки бездушний, що в мене сіпається око щоразу, коли я бачу акуратні ряди білих сорочок, чорних спідниць, штанів і піджаків.

Гадки не маю, чи батьки колись розраховували на те, що я продовжу їхню справу в компанії. Та навіть якби одного дня, невідомо з якої причини, до цього таки дійшло, я нізащо у світі не погодилася б на таку одноманітність.

Кольори — це не смертний гріх, але я вже полишила марні спроби розтлумачити їм це.

Кидаю останній погляд на дисплей і згортаю сімейний чат, бо твердо вирішила більше не псувати собі настрій роздумами про батьків. Адже вперше в житті йдеться не про них — про мене. І про той надзвичайний, божевільний факт, що не вкладається в голову: наступні пів року житиму у Венеції. Сама-самісінька!

Як мені стало духу наважитися на цей крок, досі залишається загадкою. Власне, я не мусила проходити стажування саме за кордоном. Звісно, очікують, що студенти покинуть зону комфорту й вирушать кудись за межі Мюнхена, щоб ковтнути свіжого повітря. Але я цілком могла б учинити, як дехто з однокурсників, і поїхати до Берліна чи Кельна. У Німеччині купа фантастичних дизайнерів, і я неодмінно сподіваюся поповнити їхні лави, але річ у тім, що... ніхто з них не зрівняється з Орнеллою Руссо. З *тією самою* гранд-дамою італійського світу моди, яка вже тридцять років поспіль непохитно тримається на вершині модного олімпу. Я матиму змогу навчатися в її венеційському ательє. Усе моє ество досі тріпоче від збудження, коли я згадую, як отримала лист із підтвердженням. Ба навіть зараз, коли я лише за кілька хвилин шляху від залізничного вокзалу Венеція Санта-Лючія, мені не віриться, що це правда. Від самої думки про скоріе прибуття серце калатає. Ані шалений пульс, ані волосся на руках, що стало дибки, не залишаються поза моєю увагою. Тіло пручається так, ніби я опинилася в епіцентрі битви, та й з мого розуму теж мало користі. Замість заспокоїтися уява раз по раз малює жахливі картини: від орендованої квартири, яка цілком може виявитися жалюгідною халупкою, гнітючих візій того, як я проведу пів

року на самоті, тому що не зможу знайти друзів, і аж до робочого місця в Орнелли Руссо, де абсолютно все може полетіти шкереберть. Щоб відігнати похмурі думки й отямитись, я на мить стуляю повіки й глибоко вдихаю. Коли розплющую очі, погляд мимоволі припадає до вікна. І на якусь мить у голові справді прояснюється. Тому що за вікном — море. Вуста розтуляються від подиву, поки я зачудовано витріщаюся на краєвид крізь заплямоване скло.

Потяг, здається, мчить просто по морській гладіні, поміж пінисто-білих гребенів хвиль, що віддзеркалюють сонце. На віддалі видніються поодинокі острівці, а темно-синя вода лагуни простягається аж до самісінького обрію. Мені мариться, ніби я вже відчуваю смак солі на язичі та чую лемент чайок.

Невже я поринула в роздуми так глибоко, що й не помітила, як ми дісталися до мосту, що з'єднує Венецію із суходолом?

Я підводжуся й витягую шию, сподіваючись побачити перші обриси міста, проте для цього необхідно відчинити вікно. А це, звісно, неможливо. Трохи розчарована, опускаюся на сидіння й неспокійно тупочу по підлозі. Пейзаж, що розкинувся попереду, на мить відвертає мою увагу, але й нагадує: прибуття неминуче близько.

Холодний піт зрошує шкіру від страху, який я намагаюся приборкати вже не один день. Він охоплює мене з новою силою, погрожуючи задушити в обіймах. Зненацька я відчуваю, що грудям бракує повітря, а очі застилає туман — паніка наростає.

Тижнями я вбивала собі в голову, що це стажування — неоціненна можливість. Можливість, якою неодмінно варто скористатися, щоб наблизитися до заповітної мрії про міжнародну дизайнерську кар'єру. Усе, що для цього

потрібно, — дрібка сміливості, щоб здійснити перший крок, а щойно я опинюся на шляху, піде як по маслу. Утім, за раз куди й поділася уся хоробрість. Я охоче розвернулася б на місці й... що? Повернулася б до Мюнхена? До батьків, які лише гальмують мій потенціал? До людей, які переймаються тільки зовнішнім виглядом?

Однієї лиш думки про те, як на моє повернення відреагує оточення, достатньо, щоб ураз додати собі впевненості. Я несамохіть випростовуюсь на затхлому сидінні й переводжу погляд у бік багажного відділення на протилежній стіні купе.

Хоч яким страхотливим видається цей новий етап, він мені конче необхідний. Межі мого життя вже давно стали затісними, остогидла передбачуваність. За хвилюванням і страхом невідомості там, у глибині душі, ховається та частина мене, яка жадає нових вражень. Тихий голос спонукає вирватись із безпечного повсякдення й насолоджуватись життям на повну. Можливо, я продовжую боротися із собою, бо й гадки не маю, що чекає на мене впродовж найближчих пів року. Але яка ж це тоді пригода, якщо все спланувати заздалегідь? Е ні, у пригуду треба поринати з головою! А здаватися — точно варіант не для мене.

Тим часом потяг сповільнюється, і ми пірнаємо в околиці міста, що «зачаровують» шармом промислової зони.

І хоча коліна тремтять від хвилювання, моя рішучість стає тверда, як криця. Я негайно підведуся з цього зім'ятого сидіння і дам Венеції шанс.

Під час прибуття на кінцеву станцію в проході перед моїм купе панує жахлива метушня, поки я силкуюся стягнути

багаж зі стелажа над сидіннями. Пасажири з крихітними валізками та легкими дорожніми сумками поспішають зійти з потяга, а я заздрісно поглядаю їм услід. Пакуючи речі, я була твердо переконана, що кожна дрібниця обов'язково знадобиться мені протягом пів року за кордоном. Однак тепер, надриваючи спину через дві величезні валізи, шкодую, що впала в крайнощі. До того ж власноруч позбавила себе *необхідності* піти на шопінг — одягу в мене з головою. Я не покладаю великих сподівань на венеційські бутики, але у вихідні можна було б вирушити на материк й оглянути перспективні аутлети в околицях Мілана. Так, це було справді страшенно недалекоглядне рішення.

Коли мені нарешті вдається витягти всі речі з потяга, обличчя пашить жаром і я важко хапаю ротом повітря, проте натовп, що снує навколо, ні на мить не дозволяє перевести подих. Отож я закидаю сумку на плече, беру валізи за ручки й волочу їх платформою за собою.

Від тисняви аж у голові паморочиться. Дзвінки оголошення італійською лунають над головою, проте через гамір годі розібрати бодай слово.

Зціпивши зуби, я пробираюся між галасливими групами туристів, провідниками й інформаційними стендами з найрізноманітнішим вмістом. Далі починається зона бутиків, чий вітрини ваблять зайти всередину, але я стоїчно проходжу повз і потрапляю до вестибюля. Я вперше у Венеції, і, хоча була готова до натовпів туристів, шум і гам усе одно приголомшує мене. Зал гуде, мов переповнений вулик, тож я поспішаю вибратися надвір, і... Мене буквально закидає в самісінький центр міста. Гранд-канал розкинувся просто-таки вздовж підніжжя широких сходів перед будівлею вокзалу. Моторні човни розтинають зеленкувату воду, на хвилях виграє